

อีกด้าน

คุณเคยไม่ชอบองค์กรที่คุณทำงานอยู่หรือไม่ เมื่อเกิดปัญหาต่างๆขึ้นกับคุณ แล้วคุณก็โทษว่าองค์กรไม่ช่วยอะไรคุณหรือเปล่า ถ้าใช่ คุณกับฉันก็คงจะเคยคิดเหมือนกัน

องค์กรที่ฉันทำงานอยู่ เป็นองค์กรที่มีเจ้าหน้าที่หลายหลายสาขาทำงานร่วมกัน แต่ละสาขาก็ทำงานในตำแหน่งหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แม้จะไม่ใช่งานที่ที่เราถนัดหรือจบมาตรงสาขานั้นๆก็ตาม ซึ่งส่วนมากสิ่งเหล่านี้มักเป็นข้อครหาให้เกิดความรู้สึกในแง่ลบ เกิดการนิทา ด่าทอลับหลังต่อหัวหน้าฝ่ายนั้นๆไปจนถึงผู้บริหาร ซึ่งจากที่ฉันได้ทำงานอยู่ในตำแหน่งผู้ปฏิบัติ สิ่งที่ได้ยินได้ฟังมากที่สุดคือ มีงานอะไรมาเพิ่มอีกแล้ว งานนี้ไม่ใช่หน้าที่เราเลยนะ หรือแม้แต่ ทำไมไม่ลงมาทำเองล่ะ ซึ่งทั้งหมดที่ได้ยินมานั้น ฉันก็เคยเห็นด้วยมาก่อน จนเมื่อได้มีเหตุการณ์หนึ่งที่กระทบกับฉัน โดยตรง และองค์กรมีบทบาทมากขึ้นในการช่วยเหลือฉัน ความคิดฉันก็เปลี่ยนไป

จุดเปลี่ยนความคิดของฉัน เกิดจากเหตุการณ์ให้การพยาบาลผู้ป่วยรายหนึ่งซึ่งเคยเป็นเจ้าหน้าที่ในองค์กรนี้ เป็นความผิดพลาดของฉันเองที่ไม่ได้คิดไตร่ตรองให้ดีถี่ถ้วนก่อน โดยมองว่าเป็นความหวังดีและเคยเป็นเพื่อนร่วมงานกันมาก่อน จึงไม่คิดว่าจะเกิดปัญหา แต่ฉันคิดผิด เป็นครั้งแรกที่ฉันถูกฟ้องร้องจากการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งมันทำให้ฉันตกใจและกลัวมาก มันเป็นครั้งแรกที่ฉันได้สัมผัสความรู้สึกว่า การทำงานวิชาชีพนี้เหมือนยื่นขาข้างหนึ่งเข้าไปในคุก เวลานั้นฉันคิดว่าไม่มีใครช่วยฉันได้ แม้แต่ผู้บริหารในองค์กรก็ตาม หากคุณลองทบทวนความคิดผู้ปฏิบัติงานอย่างเราซึ่งเป็นผู้อยู่ได้บังคับบัญชา เราจะสามารถแก้ปัญหาเรา เราเดือดร้อนคนเดียว ถ้ามันเป็นเรื่องส่วนตัวก็อาจใช่ แต่ถ้าเรื่องงานยังโยงองค์กรก็กระทบ เพราะเราเป็นบุคลากรที่อยู่ภายใต้การดูแลขององค์กรนั้น บางทีเรื่องส่วนตัวของเราบางเรื่อง องค์กรยังกระทบจนต้องมาช่วยแก้ไขเลย เราอาจไม่ได้คิดตรงนี้ และที่เราไม่ได้คิดอาจเพราะเราไม่รู้ว่างค์กรช่วยอะไรเราบ้าง ถ้าอาจจะจัดการได้แล้ว หาทางออก ทางแก้ไขได้แล้ว โดยไม่ได้แจ้งเรา เราเลยไม่รู้ แต่ในกรณีที่หาทางออกไม่ได้ องค์กรก็จะเข้าร่วมหาทางออก เหมือนในกรณีของฉัน และองค์กรก็ช่วยเหลือฉันได้อย่างดี ซึ่งตั้งแต่มีปัญหาจนถึงต้องยุ่งเกี่ยวกับฝ่ายต่างๆในองค์กรมากขึ้น มันทำให้ฉันเปลี่ยนความคิดตัวเองไป

ฉันเริ่มมองปัญหาต่างๆในภาพที่ใหญ่ขึ้น มองปัญหาที่ฉันเคยคิดว่า งานเยอะ ภาระเพิ่ม เบียดเบียนกัน มันเป็นปัญหาเล็กน้อยไปแล้ว เพราะมันเป็นปัญหาส่วนบุคคล ที่จิตใต้สำนึกของแต่ละบุคคลจะคิดเพื่อหาข้ออ้างมาเป็นเหตุผลสนับสนุนความสบายของตนเองก่อนความถูกต้องหรือเหมาะสมอยู่เสมอ แต่องค์กรจะรู้สึกและทำตามแบบนั้นไม่ได้ เพราะถ้าทำแบบนั้นองค์กรก็คงจะล่ม คงไม่ได้เป็นองค์กรแบบที่เราอยู่ทุกวันนี้ คุณลองคิดดูดีๆ ถ้าปัญหาอะไรเกิดขึ้นเล็กๆน้อยๆ มันจะไม่กระทบองค์กรจริงหรือ ทำไมต้องมีนโยบายใหม่ๆมาเสมอ ทำไมต้องมีแนวทางที่เป็นข้อปฏิบัติใหม่ๆเกิดขึ้นอยู่เสมอ และทำไมต้องมีงาน ต้องมี

สิ่งที่ทำให้คุณคิดว่า อะไรอีกแล้ว มากมาย เยอะแยะ ให้คุณบ่นอยู่เสมอ ก็เพราะเป็นการแก้ปัญหาให้องค์กร
เดินต่อไปได้ และทำให้คุณก้าวต่อไปในชีวิตได้ไง ฉันไม่ได้บอกให้คุณรักองค์กรนะ ความรู้สึกมันอยู่ที่คุณ
จะสร้างตัวเอง ฉันอยากให้คุณลองเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อองค์กร มองในข้อดีขององค์กรเพิ่มขึ้น

ฉันเคยอ่านเจอบทความที่เขียนไว้ว่า “อย่ารักองค์กรมาก เพราะถ้าไม่มีเรา องค์กรก็พร้อมที่จะหาคน
ใหม่ได้เสมอ” แต่เราไม่เคยจะมองในอีกมุมหนึ่งว่า “ถ้าไม่มีองค์กร เราก็คงไม่มีอยู่ มีกิน มีทุกสิ่งทุกอย่างที่
เรามีตอนนี้” สุดท้าย แล้วแต่ว่าคุณจะเปลี่ยนความคิดหรือไม่ ฉันแค่ให้มุมมองใหม่ คุณคิดยังไง อยู่ที่คุณ

กิตติมา มาลีหาล

พยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการ